

Prijazne oči.

Sim iskal veselja
Po hribih, planinah,
Po belih beržinah,
Po milih ravninah,
Po zlatih dolinah,
Pa tamkaj ga ni!

Sim iskal veselja
V gojzdu zelenim,
Za radost stvarjenim,
Med rožcam' rumenim',
Za nas le rojenim',
Tud tamkaj ga ni!

Sim iskal veselja
Pod zvezdam' blišečim',
Pod lipam' cvetečim',
Pod tertam' dišečim',
Nad licam' rudečim',
Še tamkaj ga ni!

Le tam sim ga najdil,
Kjer zveste bliščijo,
Ljubezen rodijo,
Z menoj se solzijo,
Z menoj veselijo
Prijazne oči!

Miroslav.

Zadnja vojna cara Zolimana.

(Dalje)

Tako je govoril Zrini i kmalo pokaže, da ga je volja, svoje naročila tudi vresničiti. Pripelje se k njemu vojak, ki je zatožen, da je svojega stotnika zapadel. Na mestu ga Zrini v kosce razseka. Mehemeta Bega, ki je bil v neki praski v boju vjet i v Siget peljan, veli enako na umorišče peljati, ker je pred grozovito s kristjani ravnal i se mnoge nezvestobe krivega storil. Vidilo se je, da Zrinitu ni mar, sovražnike loviti. Njegovi vojščaki, ko bi Turkom v roke prišli, nisi imeli upanja, pri življenju ostati. Toraj povrača vodja Sigeta enako z enakim, gotova smert čaka vruga, bodi si v bitvi, bodi si vjetega na umorišču v terdnjavi. —

Že 3. avgusta popusti en del posadke po povelju Zrinita mesta i se proti sv. Lorencu zasuče, kjer ima paša Rumilie svoje armade. Začne se še ta dan kervav boj, ki terpi do noči. Vkljub silni množici nimajo Turki moči, keršansko trumo ali v Siget zagnati, ali oklenjeno vjeti. Serčni vojščaki se obernejo zdaj sem, zdaj tje, kjer kak nered v sovražnih rajdah, ali kako napako turških vodjev zagledajo. Drugi dan se neverniki bliže pomaknejo, tak da jih le tri četerti uri še od mestnega ozidja ločijo. Bitva se ponovi hujši, s strašno silo Turki trikrat na kristjane nalete, pa krepko jih sprejme združena posadka, trikrat napadli

sovražniki so trikrat zopet odbiti; že pokriva okoli 1000 mertvih polje okrog Sigeta.

5. avgusta se začne v turškem stanišču pri sv. Lorencu nenavadno gibanje. Akanski paša i paša Rumilie se vzdigneta s svojimi trumami, pustita ondotni tabor i se vstavita s 100.000 možmi eden na desni drugi na levi strani Sigeta. Drugi dan pride Zoliman sam i zasede prostor, ki sta ga ta vodja popustila, veči del vojske pa se tema dvema uverstili ukaže. 280.000 serditih vojakov stoji zdajci krog Sigeta, ki ga ima stokrat manjši truma braniti.

Zrini, prihod sultana zvediti, opne nasipe i zidove s suknom, kakor v veliki veseli god, ki ga bo vojskini bog praznoval i vstrelji z nar večim i glasnejim topom, v slovesni pozdrav turškega cara. Čudovilno krasen i strašen pogled se pred očmi posadke sprostita. Kar seže oko, so sovražne rajde postavljene, čete iz Evrope, Azie i Afrike stoje namešane v en namen ena pri drugi. Tretjina med njimi je keršanskih Slovenov, iz Bulgarie, Bosne i Serbie vzetih, kterim se je proti lastnim keršanskim i slovenskim bratom boriti. Tudi jedro vojske, janičari imajo keršanske očete i dede, pa očetovske vere njih serce ne zna; izreja in vaja ste jih v nar silniše vrage keršanstva spremenule. Sem ter tje med rajdami pešcev, nar rajši na griču, stoje topi sultana, stoter pogin zidovom terdnjave i posadki žugaje. Prestrašni Ali-portug ima vodstvo čez nje, njegove naredbe so take, da se skoraj en streljaj zastonj ne stori. Zad za pešci i topničarji pa turška konjica svoje mesto ima, nje raba pri mestu ni velika, tudi je močirni kraji povsod ne pripuste, toraj se ob robu armade postavi, v bližnje kraje vihrava, požigu i ropa. Na jezer i jezer šotorov se vzdiguje po polju, na vse strani sveta, da si v njih v polnočnem času vojska kratkega pokoja poiše. Zad na gorici pa, ki so jo sicer veseli vinogradi krili, stoji nar krasniši med šotori okinčan s sviljo, srebrom i zlatom i s svetim, državnim banderom. Tu je stan sultana samega, pa njegov duh mu ne dopusti se za dolgo tukaj muditi, ampak sluge ga neso med rajdami po celem, nezmernem tabru okrog. Tu on marnim hvalo, lenim grajo i kazen deli, vsakemu po njegovi zaslugi.

Vender neprestrašeno čaka Zrini dogodb, ki se mu grozé približujejo, kakor le malo junakom stare i nove zgodovine. On zažge verte, plode i germovje zun mesta, i pokonča vse, kar bi vragu v zakritje i zalezo pripomoglo. Potem zaklene vrata i terdo jame i špranje, ki se sem ter tje v zidovih i nasipih kažejo, zazida. Neizrečeno zaničevanje obide janičare, mestice viditi, ki si upa, se v tak nepomišljeni ošabnosti vstavljati. Komaj pričakujejo znamnja i ko se da, zagrome s strahovitim hropom, i nezmerno, neprestano serditostjo proti staremu, trohlemu ozidju. Ob enem se glasi tudi bojno geslo Ali-portuga i sto i sto topov zabliskne i kroglice, krogle i bombe verše gosteji kot toča na zid i posadko. Zoliman sam prihiti i med vojsko napad, boj i zmago veleva. Ala! Ala! doni tam, kamor pride i Ala! Ala! se razlega od trume do trume, po okolici tamkej. Ta Turkom sveti gas jim postane bojno geslo tudi zdaj, kakor jih je nadušil že tolikrat v zmago čez nevernega gjavra. Ala! Ala! kriči cela armada i pade zad, spred, zgoraj i spodaj na nemočne, stare zidove, ki se strašne sile vsak čas prezibauti morajo. Vmes med hropom vojske se pa pokanje topov razlega, da se zemlja trese, zrak soparen postane i se dni daleč nadlega ve, kteri je Sisek i nje posadka

zapadla. V novem mestu skoraj kraja ni, kamor bi ne bila krogla zadelala i clo notranje mesto, prava terdnjava, je mnogo preluknjano i kvarjeno. Već bomb pade v zvonik, razbije jarme i bobne i gromé se zvonovi odtergajo i doli na stropje telebijo. Prešibke so dile, težo zadržati i tak se eno nadstropje za drugim prebije i z nezmernim šumom, ki se clo med razbijanjem tropov i bojnim hrupom glasno čuje, da prebivavcem las po koncu ustaja, padnejo zvonovi na zemljo. I vender, imajući tak strah pred sabo i strah za sabo, stojé možaki posadke mirno i serčno, kakor skala na morju, na ktero zastoj sila valov neprenehoma bije. Po kanju turških topničarjev odgovarjajo enako glasno i strašno iz nakopov novega mesta, i namest ala! kličejo ime Križanega i njegovo slavo pojó. Sveta pesem i svet namen za kterega se bijejo jim da moć, nemogoćost samo premagati. Naval sledi za navalom, en napad se za drugim versti, trude namestijo krepki i pade eden, dva nova njegov prostor zastopita. Tak gromi boj do večera i gromi še zvečer i po noći v temoti i zmoti. Mnogo junakov pade izmed posadke pa vsak s sladko zavestjo umre, da je naj menj dvanajst vragov njegova roka končala. Ostali se bijejo le še serditeji, i zdi se, da k svojemu pogumu tudi zraven še pogum padlih podedovajo. Okrog polnoći še le omolknejo topi nevercev, i sablja obleženih njih armado od zidov daleć na prosto polje zažene. —

Zmaga je naša! zadonj po Sigetu i vroće, zahvalne molitve se k vladarju bitev pošiljajo Pa kakova zmaga, kak po ceni sicer pa kak drago za majhno število posadke kupljena! Na sto pogumnih leži u kervi, na sto jih daje zadnji sloves svojim prijatlom i potem zraven unih zaspe. Novo mesto, že samo na sebi slabo storjeno, je bilo zdaj do malega gola razvalina, prah i posutje, umetnost Ali-portuga je strašne, neizbrisane znamenja pustila. Se za pust prostor se je bilo toraj bojevati, ak je namen Zrinita bil, drugi dan na tistem mestu napada Turkov pričakovati. Pa kaka nevarnost, ga na tak širem prostoru, s tak pomanjšano trumo pričakovati! Preumen je vodja posadke, tako prederznost serčnost ceniti i zastoj svoje vojake na umoriše stavljati. Proti jutru da znamenje se dvignuti i proti staremu mestu napóiti. V Novo mesto, kolikor hiš še stoji, pa veržé plamen, da zadnji ostanki poginejo. Mnogo janičarov, ki so se v tamoti skrivoma noter splazili, v ognju i dimu svoje življenje zgube, pokore se za svojo prederznost.

Zoliman, sklep Zrinita viditi, se hoće naglo zapušenih prostorov polastiti i tak saj majhno nameštenje za grozovito zgubo dobiti, ki jo je njegova zastoj nadušena vojska terpela. Ali-portug prestavi tope iz prejnih, gričastih krajev na pogorišće novega mesta, rajde pešcev se pomikajo bliže i će dalje ožeji Siget oklenejo; vsi vodji se spred podado, tak z lastno pričujoćostjo i lastnim pogumom vojsko vnamaje. Cela planjava je uzmernemu mravlišću o poletnem času podobna. Vsak ima svoje opravilo, da bi svojim k pridoblenju terdnjave pripomogel i se dopadenja cara vrednega storil. Daleć i blizo se seka les; se polnijo grabni, čez grezi mostovi mećejo, na ravnom svet nasipa i krog i krog grići delajo, kjer se imajo topi nastaviti i iz višave nižeje, staro mesto razbiti. Temu v okom prili tirja dve sto hrabrih mladenčev jih ven pustiti, da bi namen Turkov razderli. Nerad dovoli Zrini, vidijoć nevarnost lotenja; v oku prijatlov se bliska solza i britka misel sorodnike i tovarše prešine, da bi zamoglo pać zadnjikat biti, ko junake žive še vidijo. Pa pogum njih se ne da zadržati. Radvan i Danelo jih peljeta ven skoz vrata na vraga,

začne se bitva, slavna zavolj junaštva, pa nesrečna na zadnje zavolj prenezmerno manjšega števila kristjanov. Truma se zaleti v strašno druhal, strelja i seka i si dela gaz dalje i dalje z neizrečeno, nadčloveško pogumnostjo. Pa število se manjša, na vsakem koraku se zgrudi eden, zad za njimi se sklenejo zopet le za kratko osupnjeni vragi. Radvan pade, zraven njega podre krogla Daniela, pa ostali deró naprej, koscem enaki na levi i desni podiraje sovražnike, dokler zadnji med junaki še diha. Le enega niso Turki ujeli, pa zguba 200 nar hrabriših tovaršev je nenamisljiva nesreča posadki.

Gibanje nevercev potem le živeje, i njih smisel le serditeji postaja. Z lesom, perstjo i sušmadjo so grabne zasuli i do zidov samih pririnu-li. Na vsih krajih veržejo zdaj velike, debele trame na ozidje i začno za njimi zakriti posadko streljati i napad pokušati. Pa tisti vpor, kakor v novem mestu, jih tudi v starem odžene. Njih naskoki spodleté, njih tramovi se odpahneji, clo njih mostovi čez grezi i njih nasuti griči poderó. Pa kar je po dnevu pokvarjenega, popravijo Turki po noči i le še močnejši i silniši se drugi dan naredbe v pogin mesta pokažejo. Neverci trami, ki so gosto krog i krog po ozidju naslonjeni zažgó, da bi tak posadko, bi se ni hotla podati, živo v ognju i dimu zadušili. Ker se nespameti tega početja prepričajo, začno iz nova napad i noč i dan se derve, kot valovi morja, njih druhali proti ozidju i grozoviti Ali-portug s neprestanim gromenjem topov i možnarjev nevarno lotenje podpera. Več dni i noči zaporedoma se tak vihra i bojuje i vender brez drugega vspeha, kakor da stotina za stotino pred ozidjem cepne, ki ga ravno tak zastonj naleti, kakor ga srečno i krepko posadka zavaruje. Vender kar vsa armada turških pešcev ne more dožene zadajit Ali-portug i njegovi topničarji. Bombe i krogle lete neprenehoma v zide, ki niso tak terdni i močni kakor možaki, ki so njih brambo prevzeli. Velike luknje se v njih naredé, na več krajih se clo do tal podero i tak Turkom gazi napravijo, brez kterih bi ne bili vkljub serditosti svoji posadko odtirali. Viditi pota, ki se napadu odpro; pelje velki vezir Mehemet Sokolović svoje nepreštete trume proti ozidju. Na treh mestih rinejo Turki, na vsakem več kot 50.000 mož v ogenj peljaje. Začne se boj, ki ga na eni plati popolna vdanost v osodo i slovanska junakost, po drugi nezmerna razkačenost zavolj tolike prestane sramote v klanje premeni, v katerem človeški občutki zginejo i le smert prebogato žetev ima. Majhno število posadke zgine skor spred oči med prestrašno množico, ki po njih kervi hrepeni. Zrini misli, da je izločna ura prišla i posveti sebe i posadko za častitljivo smert. Krog i krog njega padajo junaki, vsak med kupom mertvih sovragov, ki jih je njegova desna zvernula. Tam obleži stari Lorenc, život z zdajnimi ranami raztesan i starimi zazuamovan, da skor celega več ni, tam pade Peter Bata, Balaš, Deak, Jur Matiaš i drugi junaki, ki so iz sto prask srečno prišli, pa zdajci nemili osodi zapadli, ovenčani z večno, vedno bliščečo slavó. Tudi Nikolaj si iše enacega, kjer se nar divjiji boj verti, se poda i kliče pervake Turkov, vezire i paše v dvoboj, ker je pač vreden, se z njimi poskusiti. Pa previdnost božja ga hrani v sredi med meči i krogli, ki mu kot svitel venec glavo obdajajo; še ni njegova naloga dopolnjena; še živi Ali-portug, še Zoliman sam, pred morata ta razdražena vraga kersanstva poginuti, potem še le njega branitelj plačo za neumerjčost imena s svojo kervjo odšteti.

(Dalje sledi.)

B o j s r i s o m.

Borišče v Aleksandrii je bilo ravno tako sozidano, kakor je zlasti po Afriki običaj. Više in širje so se stopnjoma v celem okrogu vrstile sedele (sedeži): okoli naj višje so stale sohe in nad njimi pozlačene tulice, iz katerih so visile s svilnatimi vezili privezane grimizne (bagrene) zagrnila. Kader so se razpele, so napravile nad gledavci velik okrogel šator. Rudečina, ki jih je prešinula in se po gledavcih razvila, jim je obličje čudovito vžarila, da se je iz njega očivestno svetila živahnost ino strastnost tih silnih Afrikancev. Nad boriščem u sredini je bila ogromna (prevelika) lina, skoz katero je modro nebo milo gledalo in na vse strani svojo svetlobo tak obilno razlivalo, da so si vidoželčne oči lahko na tenko pregledovale prelepe stebre in sohe, zlate posodbe in leskeči kinč na gospeh in dekljih.

60 tisuč gledavcev je imelo tu prostora, 60 tisuč drugih okraža (obdaja) ograjo ino od enih do drugih se vali tisti hrumeči šum, u katerem se nič ne da razločiti ne veselje ne jeza. Borišče je jednačilo (bilo podobno) barki, u katero je valovje vdrlo ino do vršela nakipelo, dokler drugo odzvuni v njo pluska in se spet blunkaje podgraža.

Strašna zarjulevica, ktere vsa množica strepeče, oznani, da ris iz ravno odprtega berloga izhaja.

Na drugi strani borišča je ležal v pesku en človek, gol in skoro spaje; tak malo ga je skerbelo, kar je gledavce tako silno narivalo; ino ko ris skokoma prazno pešišče sem in tje predirja iskaje zaželjeni plen, se zdi, da borivec z glavo na komolec oprt, mirno zaspaja, ko vpešan žnec, kader se sparnega poletnega dne v senco počivat leže.

Ali dosta gledavcev iz raznih sedel zakriči in terja od borišnega nadzornika prisiliti borivca, da vstane ino se naprej poda; zakaj naj bržej ni ris svoje žrtve zamaral, ali jo je zaničeval, vidivši jo tako krotko. Predstojniki borišča, orožani z dolgimi okovanimi tulicami vbogajo ljudstvo in pozbadajo z železnimi rti borivca od zadi. Začutivši ost njihovih tulic v svoji polti, se on skočivši kviško tak neznano zadere, da vsa po kotrih borišča zaprta zverina straha zamumlá. V istem hipu je popadel eno zmed tulic, ki so mu kožo okrvavile, jo z enim vlekem držecej roki izmekne, na dvoje stere, požene eno polovino nadzorniku v čelo, da se zverne ino drugo okovano polovino v roki stapa (stopa) s tim orožjem svojemu divjemu sovražniku nasproti. Kar se je zravnal, da ljudstvo njegovo velikansko truplo gleda ino tenjo, katero po pesku prostira, se mu ne more zadosta načuditi! Nekteri ga zdaj spozna in nanj kazajoč ponosno pripoveduje njegove junaštva na mejdanu in njegove silovitosti pri puntih.

Ljudstvo je zadovoljno, kajti ris in borivec se mu zdita primerna protivnika.

Med tem je borivec vedno naprej stopal, se na cesarsko sedelo oziral in tedaj svoje roke kakti ves umoren dol kraj sebe spuščal, ali z rtom svoje tulice pesek križal, kterege bo skoro njegova kri rudečila.

Ker pa je obično bilo, da so se morali hudodelci bez orožja bojevati, so nekteri zakričali: „Ne orožja zverinjarju“, — „V kraj orožje!“ Serdito povzdigne on na te glase svojo desnico s tuličnim falatom, ga grožé tej množici naproti tresé. „Pridite si po njega“, njej rekoč, pa

čemera tak prekipi, da mu skoro glas zaduši in blede ustnice skerči. Krič se spet zažene. Ponosno obrača zdaj svoj oster pogled kviško in okoli po množini, se jej zaničvavno posmeji, zlamle vnovič med rokama orožje, po katerem kričijo, in požene zlomke risu v glavo, kateri si je ravno na podnožji ene sohe svoje zobe ino škremple brusil.

To mu gre za sklic na borbo.

Ris, čutivši se vdarjenega, vkrene glavo ino zagledavši svojega protivnika stoji sred pešišča plane skokoma nad njega; ali borivec se mu ogne, včeniški do tal, in ris se prevrže daleč od njega v pesek grozno rjove. — Borivec se zravnava ino trikrat prekani svojega razkačenega sovražnika na isti način; zadnič počne ris počasno k njemu koračiti žarečih oči, z vrhočenim repom, prevešenim že krvavim jezikom, zijaje in ostre zobe kazaje; ali tikrat preskoči borivec njega v istem hipu, ko ga popasti meni, da zapleska radostnega začudenja vse ljudstvo, ktero zanimivost te borbe že popolno vnema.

Ko je po takem svojega razčemerjenega sovražnika precej vpešal in že sam ves omamljen bil, bolj pohvalnega pleskanja kakor od počasne borbe, ki se je zprvence neprimerna zdela, ga končki borivec trdno vpri sam pričaka. Ves vsopljen leti ris proti njemu, radosti rjove. — Groze ali znabiti tudi radosti zakriči vse ljudstvo, ko se besna zver na noge spne, svoje škremple borivcu v nage rame potisne in gobec stegne, mu glavo zdruznuti; ali on jo odmekne ino objemši v istem trenutku risov nasršeni vrat ga med svojima rokama tak močno ino brez popustka vklene, da ris gobec nazaj obrača in siloma zdiše.

Zraven pak čuti tudi borivec, da ga moč tim bolj zapušča, več ko mu krv iz ram izleka izpod vpičenih nohtov; za tega voljo napne vse sile, da bi brž zmagal, kajti če se borba prodolža, bi vtegnul obležati. Visoko se tedaj spevši se zvrne s celo težo na svojega sovražnika, kteremu toliko breme noge skluci, rebra potere in cel potok krvi in penine z muklim grkotom iz dolgo stisnjene grolahne; po tem hitro napol vstanovši si spravlja iz ram krvave škremple, v katerih še cota mesa obvisi, poklekne z eno nogó zvervnu na bok, silneje ga tlače, ker mu je zavest zmage moči podvojila; ga čuti pod seboj zdrgetati, ino vidi, ga preveno stiskaje, kako se mu kite skrčujo in še enkrat povzdignjena glava v pesek prevrže, na pol zijaje in polna pen, s stisnjenimi zobmi ino otmelnimi očmi.

Občna pohvala zagromi zdaj borivcu. Slavna pobeda mu povrne moči; on vstane in primši oberoč velikanskega mrtvuna, ga zamahne zdaleč kakor počastnico, pod cesarsko sedejo. Ž.

Književni pregled.

* 16. čislo „Vesne“ nam prinese radostno vèst, da bo te časopis tudi še vprilodnje vselej po celej poli izhajal, ker se je do konca marca več naročnikov oglasilo, kakor se je pričakovalo. Serčno priporočimo taj te list še enkrat vsim rodoljubnim Slovencem. Četvertletna naročnina s poštnino vred znese 1 zl. (gld.) 30 kr. in se pod nadpisom: Vredništvo Vesne (Landstrasse, Waggasse Nr. 662) v frankiranih listih na Dunaj pošilja.

* G. vrednik Vesne, Hermenegild Jireček pripravlja za natis svezek novelističnih in dramatičnih spisov. Cela knjižica bo kakih 12 pol v dvanajsterki obsegla in povedke: Černy Němec, Theresienlust, Cerven-Kapa, Obrazy z města i ze vsi in pa veselo igro: Tajemné psani zapopadla.

* G. Dimitria Tirol, učitelj serbskega jezikoslovstva v Temišvaru je izdal knjižico o pravopisu serbskega jezika. Velja 20 kr. sr.

* Galička Zora piše, da bo jel v Přemislů »Narodno-slovesnyja časopis« izhajati. Prinašal bo literarne, zgodovinske in sploh take sostavke, ki se narodnega življenja vtičejo.

* V Poznanju je izšel: »Vseobčni zemljopis s posebnim ogledom na slovanske zemlje in pred vsim drugim na Polsko« od Stanislava Zavadsky-ga.

* Pri g. Županu v Zagrebu je izšel: Srbsko-Dalmatinski magazin za leto 1851. Na svetlo izdal Georgi Nikolajević. Šestnajsto leto. Serčno bi si ga tudi v Celovcu dobiti želeli. Velja 30 kr. sr.

* Pervi zvezek časopisa českega musea bo te dni donatisnjen in obseže sledeče reči: Eliška, kněžička z Ostrohu — Vyvinováni křest, umění a nejstarši památky jeho. — O zakonu, dle kterého se řidi magnetické působení galv. proudu do dalky — Nástin flory dalmatinske — O skloňováni jmen cizojazyčných — Nové kviti — Verše na Husity — W Shakespeare — O Miklošicovem spisu: Monumenta linguæ paleoslovenicæ. Na koncu sledé věsti o českem museju in bibliografia.

Z m e s.

Menčikov.

Ko je Peter I. Veliki svojo armado s novimi naredbami zboljšati hotel, je velitelstvo čez taisto svojemu ljubljencu knezu Menčikovu izročil. Vendar Menčikov je le malo po volji svojega carja prenaresjal. Kmaló se je razujzdanost med vojšaki tako razširila, da je bil tabor bolj mehkužnemu Sardanapalovemu dvoru podoben, kakor pa ruskemu ležišču.

Pluj častnik to viditi, se tihoma k carju podá, ter mu vse natanjko razodene. Berž dá Peter Menčikova poklicati, ter ga ojštro na odgovor postavi; clo velitelstvo mu vzeti žuga. Odslej si Menčikov sve prizadene, listega zaslěditi, ki je njegova djanja carju naznanil. Po dolgeru popraševanju ga vendar najde. Pa kako se maščuje nad njim. K sercu ga pritisne, rekoč: »V rěsnici, vi ste jak in hraber vojak, ker ste se manj mene razžaliti bali, kakor da bi carjeva volja spolnjena ne bila.« Priserčno se mu je potem še zahvalil in mu vsako leto še dve tisuč zlatov podaril.

* Kmaló ga ne bo več večega slovanskega kolena, da bi vlastnega igrališča ne imel. Narodno serbsko igrališče v Bělegradu se bo na naj lepšem městu in kratkem zidati jelo. Ministerstvo je v te namen dovolilo 2000 cesarskih dukatov. Od osebnjnikov se je tudi veliko akcij podpisalo. Svitli knez in gospodar Srbije Alex. Karad'ordević je obljubil k stavbi igrališča 100 vozov kamenja na vlastné potroške pripeljati. Zraven tega

je tudi obljubil, zidarje poplačati in kar bi pri dnarju še kej pomanjkalo, iz vslastnega dopolniti.

* Za stavbo cerkve sv. Cyrila i Metoda v Karlinu v Praze je svitli knez g. nadškof Pražki 10.000 zl. sr. daroval.

S m é š n i c e.

— Učenec je imel strašno merzlo stanovanje, ker po navadi gospodinje malo kurijo. To pa vsak vé, da človeku dobro ne de, če ga zebe. Tudi učencu ni dobro djalo. Toraj gre in začne šolska derva krasti in jih pod plaščem vsak večer domu nosi. Vidi ga pa enkrat žena, ga praša: Gospod, kaj pa nesete? Učenec pravi: »Gosli«, in gre dalje, žena pa za njim. Kar se mu zmuzne poleno in pade spod plašča na tla. Žena vidi zavpije: Gospod, struno ste zgubili! —

— Slovenska deklica pride k svojemu stricu na Nemce služiti. Ko neki dan pred hišo stojita, gredó ravno šolarčki memo njih, seveda po nemško kramljaje. »Ali te ni sram reče stric dekletu — glej! tako mali otroci — pa že nemško znajo, ti pa ne.« — »Kaj me bo tega sram, saj pa ti slovensko ne znajo«, mu ponosno deklica zaverne. J. L.

M e n j z n a n e b e s e d e.

M e c l j a t i, mit einer Sache langsam u. bedächtig umgehen; zmecljati, verzärteln: pri ti hiši so zmecljani otroci; kupe stavi-ti, schröpfen; skraka, Kitt (bei Steinhauern); višar, Firne, Gebirgs-spitze, od tod Višarje; kertovica, verwickelte Sache; štega, Brocken: ena štega mesá; mlinc, Blech zum Pfannenmachen; dresniti, ausgleiten; škaja, Sinter. V. K.

Družtvo sv. Mohora v Celovcu.

Dalej so pristopili p. n. sledeči gospodi: 151. g. Bevk Jož., duh. oskerbnik na Križnej gori; 152. g. P. Rajm. Marencič, šols. vodja v Kamniku; 153. g. P. Generoz Maršal, učitel v Kamniku; 154. g. P. Ferd. Götzl, katehet v Kamniku; 155. g. P. Flor. Cvenk, učitel v Kamniku; 156. Fr. Cörer, kapl. v Žužemberku; 157. g. Juri Krašović, kapl. v Žužemberku; 158. g. Bernard Jevnikar, učitel v Žužemberku; 159. g. Blaž Ulčar, fajm. v Novi Oslici; 160. g. Dom. Čolnik, učenec v Ljubljani; 161. g. Janez Treun, kapl. v Kopru; 162. g. Matia Znoj, fajm. v Marezigi; 163. g. Janez Hofbauer, učitel v Doberlivesi; 164. g. Peter Musi, učitel v Šostajnu; 165. g. Jernej Guzaj, bogosl. v Št. Andražu; 166. g. Bal. Paar, kapl. v Trebovlji; 167. g. Lovre Serajnik, fajm. na Zili; 168. g. Alojz Katnik, kapl. v Belace; 169. g. Bruck Ozv. c. k. inženir v Velkovcu; 170. g. Jož. Kokic, kapl. v Labudi; 171. g. Tom. Wiezer, kmet na Bajtišah; 172. g. Pavl Lager, fužinski delavec na Bajtišah; 173. g. Bal. Božic, kapl. na Radišah; 174. g. Fr. Melhar, zač. učitel v Žrevcu; 175. g. Ant. Strajnašak, kapl. pri sv. Lovrencu; 176. g. Fr. Friedrich, inf. stolni prost v Št. Andražu; 177. g. Gašpar Albrecht, inf. stolni dekan v Št. Andražu; 178. g. Andr. Likar, kaplan na Suhem.